

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပန်းသီချင်း

နွယ်ကြိုးတစ်စနဲ့စက္ကူစွန်

ရဲဝံ့ပြတ်သားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ
ပိုင်ဆိုင်ရယူခြင်းပါပဲ. . .။

ချစ်မိပြီဆိုကတည်းက
ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ပါပဲ. . .။

"နေမင်းနိုင်"

ဖျပ်ဖျပ်လူးလူး
ရူးရူးမူးမူး
အူလှိုက်သည်းလှိုက်
ရင်ခုန်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပေမဲ့

ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်
ပြီးပြည့်စုံစေတဲ့
နွေးနွေးမြမြ
လုံလုံခြုံခြုံ

အချစ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်. . .။

"ရွှေစင်နုနု"

"ဟယ်လို"ဟု ထူးသံကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ ဒုတ်ခနဲ ခုန်သည် ။ နှလုံးသားက အမှတ်မရှိတာ များ လား။

တမင် မဆက်သွယ်တာ သိလျက်နှင့်

လမ်းခွဲချင်တာ သိလျက်နှင့်

အဆက်အသွယ်ဖြတ်မှန်းသိလျက်နှင့်

ရွှေစင်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အောက်ကျနောက်ကျ ဆက်မိသည် ။

ရင်ထဲက သတိရစိတ်ကို ထိန်းမရ။

မေ့ပစ်လို့ လည်း မရပါလား။

"ကိုကိုလား"

"ဘယ်သူလဲမသိဘူး"

ဉာဏ်အုပ်စိုးအသံက ခပ်တင်းတင်း။

ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဖူးသူတွေလို။

သည် လောက်အထိ ပြတ်သားအေးစက်ဖို့ လိုသတဲ့ လားဟင်။

ရွှေစင်ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရသည် ။

ရက်စက်မှန်းလည်း သိပါပြီ။

သွေးအေးမှန်းလည်း သိပါပြီ။

တကယ် မချစ်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့လည်း ကိုကိုရယ်။

ရွှေစင် မယုံနိုင်သေးဘူး။

နှစ်တွေအကြာကြီး ခိုင်မြဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ သည် လိုလွယ်လွယ်
နဲ့ ဖြတ်တောက်လို့ ရသလား။

ရွှေစင်ကို ကိုကို မချစ်ဘူးလား။

"ဟယ်လို ပြောပါ"

သူစိမ်းတွေလို မဆက်ဆံပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။

ရွှေစင် အသည်းကွဲရပါပြီ။

ကိုကိုဘက်က ပြတ်သားနိုင်ပေမဲ့ ရွှေစင်က မပြတ်သားနိုင်သေးဘူး။

ဆက်ပြီး ချစ်နေသေးတယ်။

"ရွှေစင်ပါ"

"ဪ... ပြော"

"ခဏလောက်တွေ့လို့ ရမလား"

"ကိစ္စရှိလို့ လား"

"စကားပြောချင်လို့ ပါ ကိုကို"

သူ့ဘက်က ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ...

"ဆောရီး... လုံးဝ မအားဘူး မရွှေစင်"ဟု ငြင်းလိုက်၏။ "မရွှေစင်
"တဲ့ လား။

"ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ပါ။ ဒီနေရာကလည်း တခြားတစ်ယောက်ကို လွှဲပေးရမှာ ။ အဲဒါ ကြောင့်ပါ"

"ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ်ပါ ကိုကို"

"မတွေ့ကြတာဘဲ ကောင်းပါတယ်"ဟု ကိုကိုက ဆုံးဖြတ်ထားပုံပင်။

"ကျွန်တော် မအားလို့ ပါ မရွှေစင်"

စိမ်းကားသော အခေါ်အဝေါ်များ နှင့် တလေးတစား
ဟန်ဆောင်ပြောနေတာကို တစစ်စစ် နာကြည်းမိ၏။

ရွှေစင်က မိန်းကလေးပါ။

ဇွတ်တွယ်ကပ်နေလို့ ရမှာ တဲ့ လား။

ကိုကို လုံးဝ မတရားဘူး။

ရွှေစင်နှလုံးသားကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ခွဲခြေရက်တယ်။

သားလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပဲ ကိုကို တစ်ဖက်သတ် စဉ်းစားတော့
မှာ လားဟင်။

ကိုကို အမေ ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးတော့မှာ လား။

ရွှေစင်လေ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ရင် အဲဒီလို
ပျော့ညံ့ညံ့ယောက်ျားမျိုးကို ရှုတ်ချဖူးပါတယ်။ အထင်လည်း မကြီးဘူး။

ရွှေစင်ဘဝမှာ အဲဒီလို လူမျိုးနဲ့ လာတွေ့ရတာ ကံမကောင်းတာပါပဲ။

"ဒါပဲမဟုတ်လား ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"ဟု ဆိုလာတော့
"ခဏနေပါဦး"ဟု တားမိ ပေမဲ့ ကိုကိုက ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ။

ရွှေစင်က မျက်ရည်ကလေး တလည်လည်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးကို ကို
က်မိ၏။

လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

ကိုကိုအလုပ်ထဲကို ရွှေစင်လိုက်သွားမည်။

ပြတ်သားသော သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာခဲ့ပြီးပြီပဲ။ လမ်းခွဲစကား
ကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

သတိရလွန်းလို့ တွေ့ချင်မိတာလေးကို သူက မလိုက်လျော။ ငြင်းရ
ကံသည် ။

ရွှေစင်တို့ က ချစ်သူတွေပါ ကိုကို . . .

ဒီလောက် အခွင့်အရေးလေးတောင် မရှိရတော့ဘူးလား။ ကိုကိုလ
ည်း အဲဒီမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်ရ သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဟင်းနီးဖုန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ကောက်ယူပြီး ရွှေစင် ထွက်
လာခဲ့၏။

အသည်းမာလွန်းသော ကိုကို မျက်နှာကို ကြည့်ချင်သေးသည် ။
